

Adventi történet: Pappy és a csengettyű¹

Pappy kedves öregember volt, akire nagyon jó volt ránézni. Mindig gondosan megfésült haja nem is lehetett volna fehérebb. Szépen tudott fütyülni, s minden nap boldogan fütyörészve tisztogatta, törölgette a zálogboltját. Az ügyfelei többnyire visszajöttek zálogba adott holmijukért, és Pappy alig keresett az üzleten. Nem bánta, számára a bolt inkább kellemes időtöltés volt, mint megélhetési forrás.

Egyik nap, miközben újonnan összerakott lámpását fényesítgette, megszólalt a bejárat fölötti csengettyű. Ez a különösen szép hangú csengő évszázadok óta a családjáé volt. Nagyon a szívéhez nőtt, és szívesen osztotta meg csilingelését bárkivel, aki belépett a boltjába.

Először észre sem vette a vendéget. A kislány selymes fényű hajjal borított fejbúbja alig érte el a pult szélét.

- Miben segíthetek, kis hölgyem? – szólalt meg Pappy kedvesen.

- Jó napot, uram. - A kislány szinte suttogva beszélt. - Szeretnék venni egy ajándékot - mondta félénken.

- Lássuk csak,- szólott Pappy, - kinek lesz az ajándék?

- Nagypámnak. De nem tudom, mit vehetnék.

Pappy megpróbált ötleteket adni.

- Ezt a zsebórát? Jó állapotban van, én magam állítottam be! - büszkélkedett.

A kislány nem felelt. Odament az ajtóhoz, és megfogta. Óvatosan mozdított rajta, hogy megszólaljon a csengettyű. Pappy arcán szomorúság suhant át, ahogy meglátta a kislány felragyogó mosolyát.

- Ez éppen jó lesz, - repesett a gyermek. - Anya mondta, hogy nagypapa szereti a zenét.

Pappy elkomorodott. Nem akarta megbántani a kislányt, igyekezett a legkedvesebb hangján mondani:

- Sajnálom, kisasszonykám. A csengettyű nem eladó.

Igyekezeteiben, hogy megértesse magát, Pappy elmesélte a kislánynak a csengettyű történetét, azt, hogy milyen régóta van már a család birtokában, s hogy ezért nem válhat meg tőle.

A kislány felnézett rá, s egy nagy könnycseppel a szemében ennyit mondott:

- Azt hiszem, értem. Mindenesetre köszönöm.

Hirtelen Pappynak az a gondolata támadt, hogy a család többi tagja már mind itt hagyta a földi létet. Egy tőle eltávolodott lánya él még messze valahol, akit már több mint tíz éve nem látott. Miért is ne? Miért ne adja oda a csengettyűt valakinek, aki örömet akar szerezni vele.

- Várjon csak kis hölgyem, - szólalt meg épp, mikor a kislány ki akart lépni az ajtón, s megszólalt a csengettyű. - Mégiscsak eladom a csengőt. Itt egy zsebkendő. Törölje meg az orrát.”

A kicsi lány kicsit szípot, de megtörölte az orrát és örömeiben tapsolni

---

¹ Ismeretlen szerzőtől. A forrás linkje eredeti nyelven: www.freechristiancontent.org

kezdett.

- Ó, nagyon köszönöm, uram. Nagyapa olyan boldog lesz!

Este, mialatt készült bezárni a boltot, Pappy a csengettyűre gondolt. Azt már eldöntötte, hogy nem tesz fel újat az ajtóra. Pappynak úgy rémlett, hogy hallja a csengettyűt. Odafordult az ajtóhoz, és lám, ott állt a kislány. Boldogan rázta a csengőt, és kedves mosoly ült az arcán. Pappy nem értette a dolgot, odalépett hozzá.

- Mi történt kis hölgyem? Meggondolta magát?

- Nem, - mosolygott a kislány. - Anya azt mondta, hogy öné az ajándék.

Mielőtt Pappy megszólalhatott volna, a kislány félreállt az útból, és belépett a boltba az édesanyja. Könnyes szemmel mondta:

- Szia, apa.

A kislány megrángatta nagyapja karján az inget és így szólt: - Nagypapa, itt egy zsebkendő. Töröld meg az orrod.